

Arrest

nr. 196 322 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. NDIKUMASABO
Place Jean Jacobs 1
1000 BRUXELLES

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats van 3 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAeyer loco advocaat M. NDIKUMASABO en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2017 komt verzoeker aan op de luchthaven van Brussel nationaal (Zaventem). Hij is in het bezit van een Rwandees paspoort voorzien van een visum type C, geldig van 3 december 2017 tot 31 december 2017 voor de duur van 13 dagen, met het oog op toerisme.

1.2. Op 3 december 2017 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

TERUGDRIJVING

"Op 03/12/2017 om 8:10 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal luchthaven Zaventem.....,werd door ondergetekende,

.....
de heer :naam M. (...)

voornaam A. (...)

geboren op 27.05.1984 te Kigali geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.) wonende te ///

houder van het document paspoort nummer PC259547

afgegeven te Kigali op : 27/05/1984

houder van het visum nr. 011913153 van het type C afgegeven door België

geldig van 03/12/2017 tot 31/12/2017

voor een duur van 13 dagen, met het oog op : Toerism

afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET726 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door België. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Nederland en Zwitserland zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken.

Betrokkene is in het bezit van een Belgisch visum dewelke afgegeven werd voor een toeristisch verblijf in België maar verklaart hij op bezoek te komen bij zijn zussen in Nederland en Zwitserland. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging noch kent hij het adres van hem zussen.

[...]

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 104 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor Nederland en Zwitserland (namelijk 34 euro/dag/persoon - namelijk 86 euro/dag/persoon).

[...]"

1.3. Er wordt eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE AAN DE GRENS GELEGEN PLAATS DECISION DE MAINTIEN DANS UN LIEU DETERMINE SITUE A LA FRONTIERE

Bruxelles, 03.12.2017

Brussel, 03.12.2017

Gelet op het artikel 74/5, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 18 juli 1991;

Vu l'article 74/5, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par la loi du 18 juillet 1991;

Overwegende dat1 de genaamde M., A. (...),

de persoon die verklaart te heten

Considérant que1 le nommé M., A. (...),

la personne qui déclare se nommer

geboren te Kigali, op 27.05.1984, van nationaliteit Rwandese ,

*né à Kigali le 27.05.1984, de nationalité rwandaise ,
met toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980, door de met grenscontrole
belaste overheden kan worden teruggedreven.*

*peut, en application des dispositions de la loi du 15 décembre 1980, être refoulé(e) par les autorités
chargées du contrôle aux frontières.*

*Overwegende dat de terugdrijving van Mukama, Alexander niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en
betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de terugdrijving zo snel
mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan
de grens gelegen plaats om de terugdrijving te waarborgen.*

*Considérant que le refoulement de Mukama, Alexander ne peut être exécuté immédiatement et qu'il/elle
doit de manière permanente être à la disposition du transporteur obligé d'effectuer un prompt
refoulement, il est estimé nécessaire de maintenir l'intéressé(e) dans un lieu déterminé situé à la
frontière afin de garantir le refoulement.*

*In uitvoering van het bovengenoemd artikel 74/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt
besloten om betrokkene vast te houden te transitcentrum Caricole.*

*En exécution de l'article 74/5, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, il est décidé de maintenir
l'intéressé à au centre de transit Caricole. »*

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, door verzoekende partij aangeduid als tweede bestreden beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat

deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 32 en 47 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de informatieplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat overeenkomstig artikel 47 van de Visumcode de betrokkenen moeten worden ingelicht van de elementen die zij dienen neer te leggen bij binnenkomst op het grondgebied. Verzoeker voert aan dat hij op de Belgische ambassade te Kigali enkel het aanvraagformulier voor een visum heeft gekregen en dat dit formulier geen informatie betreffende de binnenkomstvoorwaarden vermeldt. Verzoeker diende niet veel geld mee te nemen aangezien in het kader van de visumaanvraag een tenlasteneming door zijn schoonvader werd ondertekend. Zijn vrouw kon hem geld toesturen en de inkomsten van zijn gezin waren ruimschoots voldoende. Verzoeker voert verder aan dat hij geen transport nodig had en dat een vriend hem op de luchthaven te Zaventem zou opvangen en met de auto vervoeren. Hij voert aan dat hij zijn zus ging bezoeken in Nederland en eventueel daarna zijn zus die in Zwitserland woont.

Hij betoogt verder dat hij geen reiservaring heeft in Europa en dat hij een soepel reisreisschema wou hanteren, in functie van de gebeurtenissen. Hij meent dan ook dat de motieven dat hij geen uitnodigingen kon voorleggen en het adres van zijn zus(sen) niet kende, getuigen van excessief formalisme.

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing in rechte te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist de verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren en hem terug te drijven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name enerzijds dat de verzoeker in het bezit is van een toeristisch visum voor België terwijl hij thans verklaart zijn zussen in Nederland en Zwitserland te bezoeken, waarvan hij de contactgegevens niet kan voorleggen, en anderzijds, dat hij slechts in het bezit is van 104 euro, wat niet voldoet aan de richtbedragen voor Nederland en Zwitserland.

De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In tegendeel brengt hij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit zijn uiteenzettingen dat hij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de eerste bestreden beslissing schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is op het eerste zicht niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van vreemdelingenwet, oefent verzoeker een inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, zodat dit dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker door de grenspolitie uitvoerig werd ondervraagd omtrent het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf. Uit het verslag van de politie blijkt dat de verzoeker verklaarde zijn zussen in Nederland en Zwitserland te willen bezoeken, doch hun adressen niet kende. Van de zus die in Nederland woont wist hij ook niet in welke stad deze woonde, noch wist hij wanneer zijn zussen geboren zijn. Hij verklaarde dat hij met de trein naar Nederland zou gaan, doch wist niet naar welke stad dat dan zou zijn. Verzoeker was ook niet in het bezit van een vervoersbewijs, noch voor Nederland, noch voor Zwitserland. Het visum werd afgegeven met het oog op een toeristisch verblijf in België, maar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet de intentie had maar één dag in België te verblijven. Tenslotte bleek verzoeker slechts in het bezit te zijn van 100 euro en 4 dollar cash. Hij was ook niet in het bezit van een krediet-, bank- of debetkaart, noch van een garantverklaring.

Verzoeker voert aan dat hij pas voor het eerst naar Europa kwam en dat hij niet wist dat hij het doel en de omstandigheden van zijn verblijf naar aanleiding van de grenscontrole zou dienen te staven. Hij verwijst daarbij naar de "informatieplicht" vervat in artikel 47 van de Visumcode, dat bepaalt:

"Artikel 47

Publieksvoorlichting

1. De centrale autoriteiten en consulaten van de lidstaten verstrekken het publiek alle relevante informatie met betrekking tot het aanvragen van een visum en in het bijzonder:

[...]

- i) het feit dat louter het bezit van een visum niet automatisch recht geeft op binnenkomst en dat van visumhouders het bewijs wordt verlangd dat zij voldoen aan de inreisvoorwaarden aan de buitengrenzen, als bepaald in artikel 5 van de Schengengrenscore."

De Raad merkt vooreerst op dat deze bepaling betrekking heeft op de informatie die gegeven moet worden bij het aanvragen van een visum. Daargelaten de vraag of de bevoegde autoriteiten in het kader van deze procedure deze informatie hebben verstrekt, kan uit deze bepaling niet worden afgeleid dat het nalaten daarvan tot gevolg zou hebben dat de verzoeker er van zou worden vrijgesteld het doel, de omstandigheden en de bestaansmiddelen van en voor zijn verblijf aan te tonen, zoals vereist door artikel 8 van de Schengengrenscore (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad

van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen) en artikel 3 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er in dit verband terecht op dat artikel 30 van de Visumcode uitdrukkelijk bepaalt dat aan het bezit van een visum geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

De Raad merkt daarbij op dat de zorgvuldigheidsplicht niet enkel geldt ten aanzien van de bestuursoverheid, maar in het kader van een wederkerig bestuursrecht, ook geldt voor de rechtsonderhorige die om de toegang tot het grondgebied verzoekt. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling om zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden te duiden, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van verzoeker, een drieëndertigjarige man die verklaart in Rwanda een vrouw en een kind te hebben, kan in redelijkheid worden verwacht dat hij weet dat hij, in het kader van een internationale reis naar Europa, aan een grenscontrole zal worden onderworpen en dat hij zich vergewist van de stavingsstukken of bewijselementen die hij naar aanleiding daarvan zal moeten voorleggen. Het feit dat hij pas voor het eerst naar Europa kwam, kan niet gelden als verschoning om dit niet te doen, integendeel, het zou de verzoeker, als zorgvuldig persoon, net moeten hebben aangezet om de toegangsvoorwaarden na te gaan.

Waar verzoeker in het middel thans aanvoert dat een vriend J.-P. B. hem zou ophalen op de luchthaven en hem zou opvangen en rondleiden, zodanig dat de motivering met betrekking tot het adres van zijn zussen en het vervoersbewijs niet pertinent zou zijn, beperkt verzoeker zich tot het geven van een postfactum verklaring. Verzoeker wijzigt aldus zijn verklaringen nadat zijn eerdere verklaringen door de verwerende partij niet werden aanvaard. Dergelijke verklaringen zijn evenwel niet van aard aan te tonen dat de verwerende partij zich zou gebaseerd hebben op een onzorgvuldig onderzoek, op onjuiste elementen of dat haar besluit kennelijk onredelijk was.

Ook ontkracht verzoeker daarmee niet dat het visum werd afgeleverd met het oog op een toeristisch verblijf in België, waar hij thans geheel andere reismotieven blijkt te hebben, met name familiebezoek in Zwitserland en Nederland. Waar verzoeker hieromtrent aanvoert dat hij een “soepel” reisprogramma had, dat hij zou aanpassen in functie van de gebeurtenissen, toont verzoeker geenszins aan dat ten onrechte werd besloten dat verzoeker zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden niet kon duiden.

Verzoeker legt ter terechtzitting een kopie neer van de tenlasteneming door zijn schoonvader, die hij in het kader van zijn visumaanvraag zou hebben voorgelegd. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing geen voldoende bestaansmiddelen heeft voorgelegd. Ook blijkt niet dat verzoeker naar aanleiding van zijn verhoor zou hebben verklaard dat zijn schoonvader voor zijn verblijfskosten in België zou instaan, zodat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoeker ook nog aanvoert dat het hem niet toegelaten werd de contactgegevens in zijn telefoon voor te leggen, blijkt uit het politieverlag niet dat dit hem werd verhinderd, maar dat verzoeker hier niet in slaagde aangezien de batterij van zijn toestel leeg was. Het feit dat verzoeker er niet in slaagde aan de hand van zijn telefoon of enig ander document of informatie zijn reisdoel aan te tonen, is geen gevolg van het optreden van de verwerende partij.

Waar verzoeker tenslotte nog betoogt dat het vereisen van uitnodigingen en adressen getuigt van excessief formalisme, blijkt uit het politieverlag dat niet enkel werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een uitnodiging of het adres van zijn zussen kende. Hij kende ook de stad niet waar zijn zus in Nederland woont, noch de geboortedatum van zijn zussen. Er blijkt niet dat werd verwacht zekere elementen van buiten te kennen, doch er kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht voldoende precieze informatie te geven met betrekking tot zijn verblijf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat hij het doel en de omstandigheden van zijn verblijf niet kon duiden en niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van zijn verblijf.

Verzoeker maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsregels. Het middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. VERHAERT